

гласъ: азъ познахъ въ него гласа на г-жа Кресъ.

— Всичко е благополучно, — отговори нейниятъ мъжъ. — Азъ му гурихъ въ кафето такова количество нарсеинъ, което може да събори много по-здравъ и силенъ човѣкъ. Добре, Люинъ, сега мога да ти го пренеса въ двора.

— Вѣтрътъ стихва, — каза г-жа Кресъ. — Бързайте. О, той навѣрно е умрѣлъ! — прибави тя.

— Ако не е умрѣлъ, то умира, — отговори мъжътъ ѝ. — Казвамъ ти, че му дадохъ здрава доза. Той не мръдна и дори не дишаше, когато го изнасяхме отъ стаята му.

Тѣзи думи подеждуваша върху летаргическото състояние, въ което азъ несъмнено се намирахъ и ме застави да отворя очи. Азъ се повдигнахъ и погледнахъ съ недоумѣващъ погледъ около себе си. Къде бѣхъ? . . . Какво се е случило? . . . Ржцетъ и краката ми бѣха като налѣти съ куршумъ и азъ, за пръвъ пѣтъ откато чухъ гласа, забелязахъ съ какъвъ невѣроятенъ трудъ мога да ги мърдамъ. Азъ поопитахъ да си повдигна ржката и почувствувахъ ужасна болка. Въ главата ми се мѣрна мисълта, че съмъ вързанъ за ржцетъ и краката. Не бѣхъ ли жертва на страшна измама? . . . Великий Боже! Какво е това? Какво ужасно откритие ми дойде въ главата? Мозъкътъ ми стана по-деенъ, но тѣлото ми, като че ли бѣ парализирано. Азъ направихъ неимоверно усилие и си обърнахъ главата. . . Надъ себе си видѣхъ лице на жена; това бѣше лицето на г-жа Кресъ. Тя изведнажъ се отдрѣпна отъ мене.

— Той не е умрѣлъ, — шепнѣше тя, — той се съвестява. Въ тази минута азъ разбрахъ де се намирамъ. Лежехъ на пода въ лабораторията. Какъ съмъ попадналъ тукъ? Какво се е случило? Гласътъ ми се върна.

— За Бога, каква е тая работа? — викнахъ азъ. — Где съмъ азъ? Това сте вие, г-жа Кресъ? Какво се е случило?

Г-жа Кресъ бързо отиде на страна и застана така, че азъ, свързанъ за ржцетъ и краката, не можехъ да видя нито лицето ѝ, нито фигурата ѝ. Лабораторията бѣше сега слабо осветена и при това, въ тази минута предъ мене израстна исполинската фигура на Люинъ. Той се наведе къмъ мене и ме придеде въ седящо положение. Кресъ отъ своя страна ме хвана за краката. Въ такъвъ видъ, безъ да обръщати ни най-малко внимание на думитъ ми, тѣ ме понесоха въ двора, където се намираше въздушния балонъ. Чистиятъ въздухъ ме застави да се съвзема окончателно и тукъ ме завладѣ такъвъ страхъ, че едва ли не се лишихъ отъ разсъждѣкъ.

— Какво искате да правите? Защо ме вързаете? Защо не отговаряте? — извикахъ азъ.

Тѣ продължаваха да мълчатъ, като че ли не имъ говорѣхъ ни дума. Азъ като безуменъ почнахъ да се дър-

памъ, мъчейки се да разкъсамъ вжжетата.

— Г-жа Кресъ, — извикахъ азъ, — азъ зная, че вие сте тукъ. Вие сте жена, съжалете се надъ мене! Кажете ми, какво значи всичко това? Защо ми сж вързани ржцетъ и краката? Ако искате да ме убие, то въ името на Бога, по-скоро свършете съ мене! . . .

— Дръжте си езика, ако не искате да ви прѣсна мозѣка, — каза Люинъ. — Ана, бѣгайте отукъ! Карлъ, дай тука върви!

Съ тѣзи думи той съ все сила ме хвърли върху дългата, лежаща напѣки на желѣзния обръчъ, мрежа на въздушния балонъ. Азъ се опитахъ да се освободя, но се почувствувахъ съвършено безсиленъ.

— Какво искате да правите? Говорете. . . — Азъ мога да изслушамъ и най-лошото, — имъ казахъ.

Азъ се задъхвахъ отъ ужасъ и хладенъ потъ ме покриваше отъ главата до краката.

— Ако искате да знаете лошото, то ето го: вие се отправяте къмъ звездитъ, за да имъ разкажете вашата тайна, — каза Люинъ. — Нито дума повече, или ще свърша още тукъ съ васъ!

И тукъ двамата достойни другари се заеха да ме привързватъ къмъ дѣската. Свързанитъ ми и безъ това вече ржце, тѣ повдигнаха надъ главата ми и ги прикрепиха съ връвъкъ къмъ единия край на дѣската, а краката, по сжщия начинъ, къмъ другия край. Въ тази минута цѣлия дворъ се освети отъ яркия блѣсъкъ на мѣлния и азъ успѣхъ да забележа голѣмъ стъкленъ предметъ въ видъ на топка и сжщо нѣщо като оловенъ сандѣкъ. Кресъ ги държеше въ ржцетъ си и съ помощта на Люинъ ги привързваше къмъ долната страна на дѣската, на която лежехъ. Когато това бѣше свършено, Люинъ почна да отвързва вървитъ, които държеха въздушния балонъ въ двора. Азъ лежехъ на дѣската, простнатъ съ цѣлата си дължина; неможехъ да мръдна ни единъ отъ членоветъ си и видѣхъ само люлѣещия се надъ менъ въздушенъ балонъ. Въ тази ужасна минута на предсмъртна агония азъ чухъ всрѣдъ шума и свиренето на вѣтра, какъ при мене дойде г-жа Кресъ и ми пошепна на ухото.

— Давамъ ви възможностъ да се спасите; ржцетъ ви сж привързани къмъ дѣската само съ една брънка.

Тя не каза повече нищо и си отиде.

Не мина и минута и въздушниятъ балонъ се повдигна отъ земята и се понесе нагоре, всрѣдъ нощния мракъ, свистенето и рева на бурята. Когато той се повдигна по-високо отъ постройките и се намѣри всрѣдъ откритото въздушно пространство, азъ почувствахъ изведнажъ, че вѣтра го подхваща и съ невѣроятна бързина го понесе въ самата срѣда на бурята. Около мене свѣткаха отъ всички страни ослѣпителни мѣлнии, придружавани отъ непрекъснатитъ, оглушителни трѣсъци на гърмотевицата. Все по-ви-

соко и по-високо се издигаше балонътъ; вѣтрътъ се промѣкваше съ свирене презъ халкитъ на мрежата, заплашвайки всѣка минута да превърне балона въ кжсове. И изведнажъ, не успѣлъ още да се опомня, азъ видѣхъ предъ себе си покрито съ звезди, безоблачно небе и почувствувахъ, че се намирамъ срѣдъ пълната невъзмутима тишина на въздуха. Гърмътъ се донасяше до мене сега отдолу и силенъ студъ ме обхвана. Ужасното усѣщане на разслабеностъ и апатия премина и разсъждѣкътъ ми отново почна да действва. Сега можехъ да си представя ясно своето положение. Азъ не само знаехъ де се намирамъ, но и какъвъ край ме очаква. . .

— Водородъ и хлоръ, бърборѣхъ на себе си. — Приличния на топка стъкленъ предметъ, който е привързанъ подъ дѣската, съдържа въ себе си безъ съмнение, тѣзи два газа, а сандѣчето подъ него е напълнено съ нитроглицеринъ.

Да, азъ знаехъ какво значи такова съединение. Когато първитъ проблемски на слънчевитъ лжчи паднатъ на стъкления предметъ, той моментално ще се разбие на парчета. Нитроглицеринътъ ще се възпламени отъ стресението и балона, а заедно съ него и азъ ще се превърнемъ въ неосезаема сѣнка, невидима и несъществуваща на земята. . .

Планътъ за моето унищожение е билъ измисленъ отъ моитъ враговесатани, въ човѣшки образъ, които ме подмамива въ Корнавалисъ. Узнавайки отъ мене моята тайна, тѣ решили да унищожатъ всички следи на моето съществуване. Въ кафето ми сипали отъ смъртната отрова нарсеинъ. Азъ знаехъ добре действието на този страшенъ алкалоидъ и разбрахъ сега, че миризмата въ лабораторията нѣмаше нищо общо съ невѣроятния упадѣкъ на силитъ ми и летаргическото ми състояние. Нарсеинътъ предизвиква всѣкога тѣзи признаци, отъ които азъ страдахъ и този дълбокъ мъртвешки сѣнь, отъ който не се свѣстихъ даже когато ме пренасяха. Да, негодиятъ сж обмислили подробно своя планъ и всичко се изпълни споредъ тѣхното желание. Не ми оставаше никакъвъ шансъ за спасение. Азъ, като безуменъ, се мъчехъ да разкъсамъ своитъ връзки, но вървитъ още по-дълбоко се връзваха въ тѣлото ми. . .

VI.

Шумътъ на бурята не достигаше вече до слуха ми; наоколо бѣше пълна тишина и безмѣлвие. Азъ бързахъ срещу смъртта, очакваща ме на разсъмване, следния день. Намирахъ се въ такова ужасно състояние, че почти желаехъ смъртта, която щѣше да прекрати страданията ми. Какъ се случи, че водородътъ и хлорътъ не избухнаха, когато прелетѣхъ посяса на бурята? Защо мѣлнията не се съжали надъ мене и не ускори смъртта ми? При обикновени обстоятелства тѣ трѣбваше да се съединятъ подъ действието на слънчевитъ лжчи. Азъ не помисляхъ